

Mia krijgt een poes. Vallie mag een groter bed. Papa en mama hebben eindelijk een tuin. En Leo? Die krijgt de zolder. ‘De állermooiste kamer van het huis,’ zegt zijn moeder, terwijl ze hem over zijn hoofd aait. Mia kijkt hem vals aan.

Leo probeert te glimlachen. Hij weet hoe blij papa en mama zijn met het nieuwe huis aan de rand van het dorp. Maar eerlijk is eerlijk: van Leo had het niet gehoeven. Het huis is kolossaal (‘Lekker ruim zul je bedoelen,’ zegt papa). De deuren piepen (‘Supergezellig,’ vindt mama). En het is er donker (‘Zoals in griezelboeken,’ juicht Mia). Elke keer als Leo binnenkomt, voelt het alsof hij een veel te grote, oude zwarte jas aantrekt. Een mooie jas, dat wel. En deftig. Maar je kunt er niet lekker in wegkruipen, zoals in het oude huis.

‘Het wordt hier te klein,’ had mama een halfjaar geleden opeens met een zucht gezegd. ‘Als ik me omdraai, struikel ik over jullie allemaal. Vallies bedje staat midden in de huiskamer. En we hebben geen tuin. Ik word hier knettergek.’

Toen Leo begon te sputteren, had papa gezegd: ‘Mannetje, je kunt toch niet de rest van je leven bij je grote zus op de kamer blijven slapen?’

Wat een snótargument. Dat was precies wat Leo van plan was: bij Mia blijven, in het oude huis. Voor altijd en eeuwig. Amen. Wat kon er in vredesnaam fijner zijn dan ’s avonds met je zus kletsen en kibbelen tot je in slaap dommelde? Wat was er leuker dan je haren wassen in de wastafel van hun piepkleine badkamertje? Wat was er mis met het minibalkonnetje? Waarom wilden grote mensen toch altijd alles veranderen?

‘Omdat het leven nu eenmaal verandert, Leodepeo,’ had zijn moeder lachend gezegd. ‘Dat ga je nog wel merken, later. Op een dag ben je een puber. Met lange armen, pukkels en slungelige benen. Dan pas je niet meer in dit minihuisje en vind je alles aan je grote zus onuitstaanbaar.’

Leo was geschrokken. Zou mama gelijk hebben? Zou hij op een dag gaan lijken op die grote klungels op het plein? Met een brommer? Of een sigaret? Hij geloofde er geen snars van. Van hem hoefde het echt niet. Veranderen.

‘Hé, donderwolk, kom je me helpen in de tuin?’ vraagt papa.

Leo haalt zijn schouders op. ‘Best.’

Het is de allereerste dag in het nieuwe huis. Mia wil niet spelen. Ze is te druk met het kleine poesje dat ze heeft gekregen. Vallie doet zijn middagdutje. Daar merk je niks meer van, want ook hij heeft nu een eigen kamertje. En mama is als een malle met meubels aan het schuiven. Haar kop is knalrood, maar ze zingt erbij.

In de tuin schijnt de zon. Leo’s vader snuift met diepe teugen de frisse lucht op. ‘Heerlijk!’ roept hij, en hij zwaait met zijn hark door de lucht. ‘Mijn eigen paleistuin.’

Voor het eerst sinds weken moet Leo lachen. Heel even dan. Misschien, denkt hij, wordt het wel wat hier.

De rest van de dag heeft iedereen lol. Ze plassen bijna in hun broek van het lachen als Mia’s poes mauwend op de vlucht slaat voor haar eigen schaduw. Vallie wordt gek van blijdschap omdat hij voor het eerst van zijn leven in een echt bad mag. ‘Vallie zembad! Vallie zembad!’ gilt hij. En als het avond wordt, halen ze pizza’s en eten die op in de tuin. Het lijkt wel vakantie.

Maar aan alle leuke dingen komt een eind.

‘Naar bed, naar bed!’ roept papa. Hij klapt in zijn handen. Dat doet hij elke avond. Maar deze keer klinkt het anders. Een beetje onheilspellend.

Zo langzaam als hij maar kan, loopt Leo de trap op. Helemaal naar boven. Naar het donkerste stuk van het huis. Zijn armen voelen raar. Leo rolt zijn mouwen op en kijkt ernaar: kippenvel.

Zodra hij boven is, schiet hij als een haas de donkere gang door, naar de deur van zijn kamer. Met een gigantische duik springt hij op zijn bed. Gauw kruipt hij onder de deken. Veilig.

‘Wat lig jij te hijgen,’ zegt mama als ze even later bovenkomt. ‘Heb je een marathon gelopen?’ Ze stopt hem in en vraagt wat ze altijd aan het eind van de dag vraagt: ‘Wat was het leukste wat er vandaag gebeurde?’

‘Ik schopte de bal in de linker kruising toen ik met papa in de tuin aan het voetballen was,’ zegt Leo tevreden.

‘En het stomste?’ vraagt mama.

Leo is even stil. Dit, denkt hij. Dit is het stomste. Dat ik hier lig in het donker. Zonder Mia. Veel te ver bij iedereen vandaan. Dat ik morgen naar een nieuwe school moet, waar ik nul komma niemand ken. Maar hij zegt het niet.

‘Dat er geen salami op mijn pizza zat,’ verzint hij.

Mama lacht, geeft hem een zoen en doet de deur dicht.

‘Kier!’ roept Leo.

‘O, sorry,’ zegt mama. En ze doet de deur op een kier.

Het helpt niks. Als mama's voetstappen via de trap naar beneden zijn verdwenen, is er opeens geen geluid meer te horen. Geen kletsende Mia. Geen huilende Vallie. Geen smoezende papa en mama. De lucht lijkt helemaal leeg. Nul licht. Nul geluid. Leo huivert. Hij houdt zijn deken goed vast en spert zijn ogen wijd open. Voor de zekerheid.

Na een poosje lukt het hem om een paar dingen in zijn kamer te zien. De stoel met zijn kleren erover. Het kleed op de vloer. De kast naast zijn bed. Wacht, die zit niet helemaal dicht. Leo kan erin gluren. Hij schrikt. Daarbinnen is het donkerder dan donker. Pikzwart.

Beweegt daar iets? Een spook? 'Die bestaan niet, gekkie,' heeft mama wel duizend keer gezegd. Leo wil het best geloven. Graag zelfs. Maar stel je voor dat mama ernaast zit? Dat ze er nooit eentje heeft gezien betekent natuurlijk niet dat ze niet bestaan. En als ze bestaan, dan is Leo's diepduistere kast op deze pikzwarte zolder de perfecte verstoppelplek. Denk maar niet dat een spook in een lichte huiskamer voor de tv gaat zitten, naast je moeder op de bank. Wat zou hij dan moeten zeggen? 'Ha, moeder van Leo, goedenavond, ik besta wel. Ik kom uw zoon opslokken vannacht.' Nee, een spook houdt zich natuurlijk verborgen en komt alleen tevoorschijn op stille, donkere plekken. Als er niemand is om te helpen. Nu dus.

Leo kruipt heel diep onder zijn deken. Hier is hij veilig. Nou ja, zoiets. Hij besluit zich niet meer te verroeren. Hij blijft gewoon zo liggen tot de nacht voorbij is. Soms is het best fijn dat dingen vanzelf veranderen.

